

Gudstjeneste Lille Lyngby Kirker

den 25/10-20

Kirkedag: 20.s.e.Trin/B

Tekst: Es 5,1-7; Rom 11,25-32; Matt 21,28-44

Salmer:

LL: 13 * 51 * 292 * 613 * 477 * 62

Halleluja for det glædelige budskab! Ja, det er ikke ligefrem det første, der springer op i mig, når jeg læser dagens bibeltekster. Det er godt nok voldsomme tekster i dag.

På en måde er Bibelen en meget underlig bog. Underlig, fordi den har en dobbelt betydning: en fortidig og en nutidig. Og for at gøre det hele lidt mere besværligt, så har både fortiden og nutiden i Bibelen en fremtidig, for ikke at sige evig, betydning. Måske er betydning ikke det rette ord, måske skulle vi hellere sige budskab. Et budskab fra fortiden, et budskab til nutiden og et budskab om fremtiden/evigheden.

Hvis Bibelen nu bare var som næsten alle andre bøger. For bøger generelt kan jo sagtens sige os noget i nutiden og have et budskab til nutiden, selv om den evt. handler om fortiden, og selv om den også er fiktion fra ende til anden. Hvis Bibelen var således, så kunne vi jo bare tage den som en oplevelse.

Men nu er Bibelen er jo ikke bare fiktion. Men hvis det nu bare var en bog om fortiden, så var det faktisk lidt nemmere for nutidens præster, i hvert tilfælde for mig, at prædike over teksterne i dag. For så kunne vi samles om at mindes, hvordan fortidens mennesker totalt misforstod og misrøgtede deres gaver og opgaver. De gik helt fejl af tingene. De opførte sig endda utro imod Gud. Det hele drejede sig bare om dem selv og deres begær. Så de ligger, som de selv har redt op til, når Gud

Herren bliver vred på dem og tager velsignelsen fra dem, og ovenikøbet overlader dem til forfald, ødelæggelse, udstødelse – eller for nu at bruge et samlet begreb om det, som dog først dukker op andre steder i Bibelen – de overlades til fortabelse og forbandelse, ”et ondt endeligt” som det hedder i evangeliet. Men så kan de bare lære det! kan vi jo så læne os mageligt tilbage i kirkebænken og tænke. De får som fortjent i deres ugudelighed og troløshed. Når ikke de vil høre, så må de føle.

Og et langt stykke hen ad vejen ville vi også have vores på det tørre. For vi kan jo bare læse videre i fortidens historie og se, at som de handlede mod vingårdsejerens folk og søn, sådan handlede de jo også mod Jesus. De fattede ikke, at de i deres afvisning af ham vragede hovedhjørnestenen. De fattede ikke, at han var Herrens eget værk, og de fattede heller ikke, at de i deres forkastelse af ham, af Jesus, gik direkte imod Gud Herren selv, og derfor bliver knust, når stenen falder over dem. For det gør den.

Men nu får vi et problem – eller en udfordring, hvor vi måske skal rette os lidt fra vores tilbagelænedede stilling på kirkebænken. For hvilken fortid taler vi om? Taler vi om den fortid, der handler om den påske, hvor Jesus blev korsfæstet og opstod? Eller hvad? For ser vi videre gennem historien, så kan vi jo se, at hele tiden er det, hvad der sker: Gud har sendt sin søn. Gud har gjort ham til hovedhjørnestenen. Og hele tiden er der mennesker, der støder sig på ham, forkaster ham og bliver knust under stenens vægt. Hele tiden er der mennesker, der styrter lige ud i et ondt endeligt i fortabelse og forbandelse, optændt af eget begær og blinde og døve for Guds nåde. Det er sket hele vejen gennem historien. Det er ikke kun fortidigt stof, det er nutidens begivenheder. Mennesker afviser Gud, tror ham ikke og må betale prisen.

Og om 100 år, hvis verden består, så vil der sidde nogle andre mennesker her i Lille Lyngby Kirke og høre de samme bibelfortællinger – om fortiden – og den fortid vil vi være en del af, fuldstændig som vi nu er en del af Bibelens nutidige budskab. Og hvordan vil vi om 100 år høre om os selv i fortiden? Som dem, der deler vilkår med fortællingernes vingårdsforpagtere eller de selvretfærdige, der får et ondt endeligt og bliver knust under stenen? Eller er vi nogle af dem, der får givet riget og ”bærer dets frugter”?

Sagen er, at Bibelens nutidige budskab lander hos os. Lander i en tid og hos mennesker, der handler fuldstændig på samme måde, som beskrevet i teksterne. Der er mennesker, der, som den ene søn, gør Guds vilje, og som den anden søn, ikke gør, selv om deres udgangspunkt jo egentlig er lidt i modstrid med deres handlinger. Men de ender med at handle, som de vælger i forhold til faderens vilje, en imod og en efter faderens vilje og ønske. Der er mennesker, der tror Bibelens ord om Jesus, som de troede Johannes Døbers ord, og der er mennesker, der ikke tror, og heller ikke tror efter at have mødt vægtige argumenter for sandheden i dem. Og det har ikke blot nutidig betydning, men også fremtidig betydning. Det har betydning for, om vi knuses under hovedhjørnестenen eller får givet Guds rige.

Det er godt nok barske sager, dette her. Det er barske og kontante perspektiver og konsekvenser. Og på sin vis kan jeg godt forstå, at der er mennesker, der lukker lidt af for dette. Jeg kan godt forstå, at der er mennesker, der træder lidt tilbage for tanken om at blive overgivet til ”et ondt endeligt”. Jeg kan godt forstå, at der er mennesker, der laver alle mulige teologiske krumspring i forståelsen af disse tekster, for om på en eller anden måde at komme omkring dette onde endelige og se Gudsrigets herlighed. Det kan jeg faktisk godt forstå. For at hævde det, forkynde det, det giver altså ikke mange stjerner i

popularitetsbarometeret. Det er ukærligt. Det er totalt hensynsløst. Det er så outdatet og middelalderligt, at det burde forbydes, for det kan ikke være dét, der er meningen. Sådan er Gud ikke i dag. Sådan var han måske nok i Det gamle Testaments tid, men ikke i dag.

Men – det er altså det, der står. Og hvis dette handler om Guds kærlighed, hvilket jeg faktisk også tror, at det gør; det handler helt vildt meget om Guds ufattelige kærlighed til os, og det ville i modsat fald være vanvittigt ukærligt af Gud at forholde os disse sandheder. Det vil på det nærmeste være bestialsk, hvis Gud ikke lod også sådanne budskaber ramme og rumme nutiden. Det ville være direkte djævelsk, hvis Gud kendte til sandheden og konsekvenserne, og så holdt dem for sig selv. Det ville være så ukærligt, hvis Gud vidste, at gør I sådan og sådan i forhold til min Søn, så bliver I knust under stenen og får et ondt endeligt, og Han så ikke advarede os. Kærligheden kan ikke se tavst se på, at mennesker vanrøgter kærligheden, uden at advare om de negative konsekvenser, der følger af det. Og lige så lidt kan Gud.

Gud Herren ved, at Han bliver nød til – som Han altid har gjort og vil gøre helt ind i evigheden – nød til at tage Guds rige fra dem, der forkaster hovedhjørnestenen. Og i sin kærlighed lader Han os vide, at sådan hænger tingene sammen, og det bliver resultatet. Det er kærligt af Gud Herren, at holde sandheden og virkeligheden op for os – så vi kan vælge og forholde os til hele sagen. For det er jo så det næste: vi skal vælge om vi forkaster hovedhjørnestenen eller bygger på den. Og begge valg har konsekvenser: det onde endeligt eller Guds rige.

Vi kan ikke bare læne os tilbage og sige, at så kan de lære det. Vi skal lære det. Vi skal lære, som Paulus citerer i epistlen, at ”Befrieren skal komme fra Zion, han fjerner ugudeligheden fra

Jakob. Dette er min pagt med dem, *når jeg tager deres synder bort*". Men det sidste er nøje knyttet til befrierens komme. For det er ham, det handler om. Det handler om hovedhjørnesteinen, vingårdejerens søn. I **ham** – og kun i ham – finder vi Guds barmhjertighed, og i **ham** – og kun i ham – viser Gud sin barmhjertighed.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.